

og da over 90 pCt. af Udgifterne til Lønningslovene ere komne Funktionærer og Embedsmænd med under 1,500 Kr. i aarlig Indtægt til gode, kunne vi under disse Omstændigheder billige, at der for det foreliggende Skattepaalæg gælder andre Forudsætninger, end der gjorde overfor Forsvarsskatten i sin Tid, nemlig disse, at alle maa mærke Forhøjelsen, men, som jeg udtalte ved første Behandling, dog med Hensyntagen til de mindre Indkomster. Og med Hensyn til de indirekte Afgifter have vi hævdet, at disse ikke maatte ramme Livsfornødenheder.

Nu er det let nok paa Papiret at opstille en Skatteskala, som ikke blot ingen Forøgelse giver for de mindre Indkomster, men endog giver en Nedsættelse i Skatten for disse, og saa paa Papiret indvinde dette ved en betydelig højere Skala for de store Indkomster og Formuer. Men jeg tror for det første, at man ikke maa sætte alt for stor Lid til, at netop disse mange Penge, der tænkes indvundne ved Sæter paa de allerstørste Indkomster og Formuer, ville gaa ind, jeg tror, man kan blive skuffet der, og endvidere, at Indkomst- og Formueansættelsen som Grundlag for Statens Indkomster er saa forholdsvis ung i dette Land, at man her maa bevæge sig fremad i ikke alt for store Skridt. Naar undtages de to Aars Indkomstansættelse, vi havde efter Loven af 2 Juni 1870, have vi kun haft denne Ansættelse til Statskatter siden 1903, og derfor tror jeg, at saavel Befolkningen som de Autoriteter, der skulle have med Paaligningen at gøre, maa opøves i at benytte denne Skatteudskrivningsform, for at den kan blive fuldt retfærdigt virkende overfor de forskellige Samfundsklasser. Angaaende dette Punkt ønsker jeg at gøre nogle Betragtninger gældende i Anledning af den stærke Indvending, der er rettet mod denne Beskatningsform, dels i Bladene, men navnlig i Udvalget af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin).

Man paastaar, at ved denne Beskatningsform unddrager Landbefolkningen sig en den paahvilende Skattebyrde. Og hvis dette er rigtigt, er det allerede derfor en betænkelig Sag at gaa til en saa betydelig Forhøjelse af denne Skatteudskrivning, som det foreliggende Lovforslag betegner, idet det gaar op til at ville tage ca. 18 Millioner ind. Man søger at begrunde sin Utilfredshed med denne Beskatningsform væsentlig med det sidst udkomne Statistisk Tabelværk som Grundlag, og det

er da ud fra 3 forskellige Forhold, man søger at begrunde Landboernes formentlig for lave Indkomstansættelse. Det ene Forhold er, at Indkomsterne paa Landet efter Befolkningsantallet ere mindre end i Byerne. Nu maa jeg sige, at jeg tror, man i det hele skal være noget varsom med ad statistisk Vej at ville føre Bevis for, hvilke Indkomster de forskellige Erhverv og Samfundsklasser virkelig have, men det gaar dernæst slet ikke an at sige, som jeg har set fremsat fra en enkelt Side, at $\frac{4}{5}$ af Befolkningen maa dog formentlig have mindst $\frac{2}{3}$ af Indkomsterne. Jeg tror ikke, at man ad den Vej kan føre Bevis for den formentlig for lave Ansættelse.

En anden Betragtning, man gør gældende, er, at den Oprykning over Skattegrænsen og fra Skatteklasse til Skatteklasse, som er sket i Byerne, ikke er sporet paa Landet. Det vil med andre Ord sige, at man ud fra den Betragtning vil paastaa, at den talrige Husmandsstand paa Landet er for lavt ansat og til Dels ogsaa de mindre Gaardmænd. At det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) gør denne Betragtning gældende, undrer mig ikke, men det undrer mig noget, at det socialdemokratiske Mindretal støtter ham i hans Paastand om den formentlig for lave Skatteansættelse paa Landet. Og jeg maa sige, at det undrer mig navnlig, naar man sammenholder den med den Skatteskala, som man fra dette Partis Side har foreslaaet bragt i Anvendelse, thi den vil saa vist ikke afhjælpe denne Mangel, hvis den er til Stede. Et tredje Moment, hvori man søger Beviset for, at Ansættelserne paa Landet ere for lave, er endelig det aftagende Tal paa Selvangivelser.

Jeg skal nu sige lidt om disse Indvendinger. At den Oprykning over Skattegrænsen, som ad statistisk Vej kan opvises i Byerne, ikke er sporet paa Landet, kan ikke overraske, thi man kan dog ikke mene, at vi her inde paa Rigsdagen kunne sidde og gennemføre Lønningslove til en halv Snes Millioner Kroner aarlig Udgift for Statskassen, uden at et saadant Skridt maa mærkes paa Indkomsterne i Byerne, hvor det største Tal af Embeds- og Bestillingsmænd bor. Man maa endvidere ikke overse den Indflydelse, som en saadan Udgiftspost til Lønninger har paa andre beslægtede Erhverv og faste Stillinger. Virkningen vil meget let kunne spores bl. a. hos Haandværkerne. Man maa heller ikke overse, at i samme Grad og Om-